

delse, som jeg vilde finde hensigtsmæssig, vil der ikke være nogen Grund til at benytte Tordagen til Møde, og ærede Medlemmer ville allsaa kunne gjøre Regning paa, at der ikke vil blive afholdt Møde paa Mandag, vil afhænge af, hvorvidt vi imorgen blive færdige med det her foreliggende Lovforslag. Paa Tirsdag er det min Tanke at sætte paa Dagsordenen Lovforslaget angaaende Eighyt og 8 Lovforslag om særskilte Pensioner og Pensionforholdelser. Paa Onsdag tænker jeg at sætte paa Dagsordenen Lovforslaget om et Tillæg til § 2 i Loven af 26de Marts 1852 angaaende Redningsvesenet paa de danske Kyster, samt det Lovforslag, som er indbragt af det ærede Medlem for Bølle Amts 2den Valgkreds (Berg) om den communale Valgret. Efter disse Bemærkninger skal jeg opgive Dagsordenen for næste Møde, som vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 1. Den vil være:

Fortættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Oprettelse af en kirkelig Pensions- og Hjælpefond.

Mødet hævet Kl. 4, 25 Minutter.

Fjortende Møde.

Tredagen den 21de October Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Den eneste Sag paa Dagsordenen er: Fortættelse af første Behandling af: „Forslag til Lov om Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Oprettelse af en kirkelig Pensions- og Hjælpefond.“ Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Hoyer-Møller: Der fremkom iqaar et

stort Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Kirkens Eiendom, men jeg kan rigtig nok paa ingen Maade see, at det staaer i nogenstahelt Forbindelse med det Lovforslag, der foreligger, ja, jeg kan endog sige, at dersom jeg havde kunnet sige, at en Afgjørelse af Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret skulde staaes fast i dette Lovforslag, havde jeg ikke stemt for det. Jeg kan tilføie, at dersom Regjeringen havde fremlagt et Lovforslag om, at Kirkens Eiendom skulde indbrages i Statskassen, eller at Præsterne skulde sættes paa fast Lønning, havde jeg ikke stemt derfor og vilde aldrig nogenstunde komme til at kunne stemme derfor, dog vel at mærke ingenlunde fordi jeg kan see, at der kan opstilles nogenstahelt juridisk Ret for at hævede Kirken nogenstahelt Eiendom. Jeg kan gaae endnu et Skridt videre, idet jeg paa den anden Side vil sige, at dersom Regjeringen havde forelagt et saadant Lovforslag, eller det var kommet ind som et privat Lovforslag, og der da, hvad der visstelig kunde være at vente, i mange Kredse vilde være hørt det Raab: Nu lægges der Haand paa Kirkens Eiendom; nu gjøres der Bold paa den; det er en Følge af den frie Forfatning, det er Rigsdagens Skyld, — saa vilde jeg paa det Allerbestemteste have paastaet, at det ikke var sandt. Det er ikke Rigsdagen, der naar Folk taler saaledes, gjøre Indgreb i, hvad Kirkens er, men noget Saadant er nepos sleet langt tidligere; det er sleet i den allermest absoluttistiske Tid. Dersom der kunde være Tale om et Indgreb i Kirkens Eiendomsret, er det visstelig begyndt dengang, da Kong Christian III maatte sige i sine Ordinanter: Adelen vil ingen Tiende give og jeg kan desværre ikke tvinge den dertil, hvorhos han da slutter med, at dersom de ikke betænke deres Præster, skal det gaae Sodmitterne lempeligere paa Dommedag end dem. Det var det eneste Vaaben, han dengang havde imod dem. Saaledes sleet Indgrebet; og det er blevet fortsat paa den samme Maade hele Tiden, idet man har taget, hvad der var henlagt til Præsteembeder, og henlagt det til ganske andre Diemed, og der er sleet et fuldstændig saastort Indgreb den 8de Januar 1810 ved Tiendeforordningen. Dersom der nogenstunde